

Szurovecz Kitti

A kisemmizett
angyal

Szurovecz Kitti

A kisemmizett angyal

ATHENAEUM

Copyright @ Szurovecz Kitti, 2018

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 820 2

– Ha meg így van, lásd meg benne a jót! Ahhoz, hogy kipróbáljon, valahová el kell hogy vigyen. Az meg újabb esély a szökésre.

Mire a fürdőben rendbe szedem magam, Mia is felébred. Félkómásan kitámolyog a konyhába. Amikor belépek, épp instant kávé-t kever magának.

– Nem tudok tovább aludni – ásítja, majd a másik műanyag bögrére mutat. – Kérsz te is?

– Már ittam – felelem izgatottan, majd leülök az asztal mellé. – No? Elmondod végre, hogy mi van?

– Rohadt fárasztó éjszakám volt – közli, majd belekortyol a kávéjába. – Kilenc kuncsaft, és hát egyik se volt valami kíméletes.

– Nagyon sajnálom. Akkor ezek szerint nem is tudtál új infókhoz jutni? – kérdezem csalódottan.

– Csak keveset voltam a Vak Bölényben, nemigen tudtam ott dumálni – magyarázza. – Annyit azért sikerült meghallanom... Vagyis a Husika hallotta, ahogy az Oszkár meg a Burek rólad beszél... Szóval, hogy ma mindenképpen ki kell vinni téged. Úgyhogy Panka baba, egészen biztos, hogy ez volt az utolsó éjszakád idebent.

– Éjszakám... – pillantok rá jelentőségteljesen. – Abban bízom, hogy ma már a saját ágyamban alszom – sóhajtok, majd fölállok és odalépek Miához. – Lehet, hogy soha többé nem tudom elmondani, szóval most... Nagyon köszönök mindent, amit értem tettél.

– Ugyan – vállat von, nem néz a szemembe, látszik rajta, hogy zavarban van. – Mindenki ezt csinálta volna.

– Ne viccelj már! Ezt te sem gondolhatod komolyan – kicsit meglököm a vállát.

– Na jó, nem. Nem mindenki – mondja, mire mindketten felnevetünk. Hirtelen támad egy ötletem. – Van nálad papír?

– Nincs.

– Akkor legalább egy toll?

– Az van. Ott, a könyvespolcon – fejével a szoba felé int, én pedig rögtön beszaladok. Felmarkolom a tollat, majd kis habozás után kiviszem a konyhába az *Amerikai sztár* című regényt.

– A könyvespolcon... Beleírhatok? – kérdezem Miát.

– Könyvbe? – hüledezik. – Az szentségtörés!

– Meg akarom adni a telefonszámomat.

– Akkor se fogsz a könyvembe firkálni, világos? Ott a farmerneszeszerem a fürdőben, annak a belsejébe írhatasz – és már hozza is a látszólag háborús időket megélt sminkestáskáját. Az ilyen otthon már évekkel ezelőtt kihajítottuk volna. A minőségéből ítélve fénykorában valami magazinhoz járó ajándék lehetett. – Még hogy könyvbe beleírkálni, megáll az eszem... – zsémbeskedik, miközben a neszeszer tartalmát a konyhapultra szórja, majd üresen átnyújtja nekem.

– Már van benne két telefonszám – jegyzem meg.

– Igen – bólint Mia. – Az egyik a Bureké, a másik meg a cserkeszi második szomszédé. Neki van telefonja. Anyuék tőle szoktak hívni, én meg nála kereshetem őket.

– De neked nincs is mobilod – mutatok rá, majd belevésem a mobilszámomat, és a biztonság kedvéért a vezetőkes otthonit is a koszos anyagba.

– Burek kéthetente engedi, hogy hazatelefonáljak.

– És persze ott áll melletted, amíg beszélsz, mi? Ne-

hogy valami olyasmit mondjál, amit nem szabad – ránco-
lom a homlokom.

– Nem is mondanék – tiltakozik Mia. – Mi értelme lenne felidegelni az otthoniakat? Attól nekem nem lesz jobb.

– Remélem, hamarosan hívható leszek – mondom, és visszaadom Miának a neszesszert. – Keress meg, ha bár-
miben segíthetek!

Mia arcán hirtelen meghatározhatatlan eredetű szo-
morúság fut át, majd kényszeredetten rám mosolyog.

– Nem foglak hívni, de ha hívnálak is, biztosan leráz-
nál.

– Miért gondolod?

– Mert el akarod majd felejtetni ezt az egészet, és ez
így van rendben. Mi ketten nem ugyanabban a világban
élünk.

– Most igen – vágom rá. – És miért ne lehetnénk ba-
rátok?

– Hát mert én prosti vagyok, te meg úrilányka. Szerin-
ted anyádék engednék, hogy velem barátkozzál?

– Ha innen kijutok, soha többé senki nem mondhatja
meg, hogy mit csinálhatok, meg mit nem.

– Azt te csak hiszed – sóhajt Mia. – Ezek után fogják
csak igazán megmondani.

– Ha kijutok – vetem közbe gyorsan.

– Igen. Ha kijutsz – bólint. – Különben meg a Burek
nem adja oda a mobilját arra, hogy én csak úgy bárkit
hívogassak. Szokta is mondani, csak a családot és slussz.

– Azért ha baj van, valahogy csak el tudsz érni – erős-
ködöm.

– Persze, mert te vagy a Teréz Anya, mi? – forgatja a szemét, az enyémből pedig valahogy kigurul egy könny-csepp.

– Nyilván nem, de te itt nekem az vagy, és az első perctől kezdve az voltál – mondom elcsukló hangon. – Megtanítottál arra, hogy ne ítéljek meg másokat azért, ahogy kinéznek, vagy azért, amit csinálnak...

– És ez az, amit el is fogsz felejteni – mondja komolyan, majd megissza a maradék, kihűlt kávéját. – Na, hagyjuk ezt a nyáladzást, Panka. Így is mindjárt bögök.

– Ha kibőgöd magad, az nem gáz. Én lassan mindennap csinálom. Csak ne picsogjál – próbálom oldani a hangulatot. – Mert például Bogi barátnőm bármiért képes picsogni, el sem hinnéd! A múltkor azért nyavalygott, mert a géllakkja nem úgy sikerült, ahogy szeretete volna, az anyja meg nem adott neki pénzt, hogy elmenjen kijavíttatni.

– Na, látod, nekem ilyen bajom nincs, én azt se tudom, mi az a géllakk – lengeti meg előttem a kezét. A körmeit csaknem tövig rágta. – Az olyan tartós lakk? – érdeklődik.

– Olyasmi – bólintok.

– Olyan plázás köröm – bólint Mia, majd egyszerre kapjuk az ajtó felé a fejünket, amikor meghalljuk, hogy nyílik a világtól elszigetelő vasrács. Oszkár lép be, mögötte pedig egy rózsaszínű kiskosztümöt viselő, jól ápolt, de nagyon fáradt arcú középkorú nő. Az undorító alak azonnal hozzám lép, megragadja a karom, az asszony pedig úgy mér végig, mint a hentesnél egy darab húst.

– Ő az – mondja Oszkár azon az undorító, szétbagózott hangján.

– Fiatalabbnak tűnik, mint a képeken – vonja fel a

szemöldökét a nő. Észreveszem, hogy a szeme alatt rán-
gatózik egy ideg. Lehet, hogy ezek az utolsó perceim itt?
Lehet, hogy változtattak a terven és mégsem várnak es-
tig? Azt hittem, van még néhány órám felkészülni erre az
egészre. Miára nézek, aki magára erőltette a *nekem aztán
semmi közöm az egészhez* ábrázatát, és látszólag unottan
támaszkodik a konyhapultnál. Én mégis látom a szemé-
ben a rémületet.

– Aztán az baj? – kérdez vissza Oszkár.

– Nem – feleli közömbösen a nő. – Ha mindent vállal
és nem lesz veled gondja az ügyfélnek, nem baj. Drágám,
tényleg igaz, hogy még szűz vagy?

A nő rám mered azzal a vizenyős, üres haltekintetével.
Mintha csak azt kérdezte volna, hányas voltam tavaly év
végén történelemből...

– Mondtam, hogy szűz – veti közbe Oszkár türelmet-
lenül.

– Tőle akarom hallani – akadékoskodik az asszony.

– Szóval? – idegesen felém fordul.

– Mondjad! – dörren rám Oszkár, és a nyomaték ked-
véért durván megszorítja a karomat.

– Igen, az vagyok – felelem egy ijedt kiséger hangján.

– Na, ez remek – a nő megereszt egy fagyos mosolyt.

– A külső adottságaid és az érintetlenséged tekintetében
első körben megfelelsz majd az ügyfélnek, a többi rajtad
múlik. Viszont attól tartok, tudnod kell, ez igen kemény
melő. Egy nagyon tehetős kliens privát partijaira tobor-
zunk most fiatal lányokat. Az ilyen helyeken nem lehet
szépelegni vagy finnyáskodni, meg kell csinálni mindent,
amit kérnek. Nagy emberek, nagy igények... – sóhajtozik
a kosztümös.

– Nyugalom, Annamária, a lány tudja a dolgát – vág közbe Oszkár.

– Rendben, de tőle akarom hallani – rivall rá feszülten a nő. – Az utolsó nővel, akit tőled vettünk, nagyon sok gond volt. Nem jó poén megkötni a bekokozott ügyfelet, pezsgősüveget dugni a hátsójába, majd otthagyni.

– Hihetetlen vagy te, Annamária. Igazi stíluskirálynő – heherészik Oszkár, és Mia sem tudja visszafojtani a kuncogását. Biztos maga előtt látja az egészet. Ez a történet valahogy nem illik ehhez a nőhöz. Túl nagy a kontraszt. Linda barátnőm az ilyenre szokta nagy vagányan azt mondani, hogy szalvétával fogja meg a faszt.

– Nos, kislány? Nem lesz veled probléma, igaz? – firatja a nő.

– Sosem tennék olyasmit, amit az előbb mondott – fogadkozom, miközben hátul keresztezem az ujjaim, és arra gondolok, tíz pont annak a lánynak, aki ezt azzal a perverz állattal megtette. Mondjuk jobb lett volna szétörni az üveget, majd egy szilánkkal rögtön át is vágni a fickó torkát. A gyilkos gondolataimon magam is meg-rökönyödöm. A kosztümös nő bölint, és többé rám sem néz. Oszkárhoz fordul:

– Hozd! – közli vele, majd anélkül, hogy bárkitől is elköszönne, utálkozó arckifejezéssel csattog ki a lakásból. Amikor már nem halljuk a cipősarkak kopogását, odakint egyszer csak felbőg egy sportkocsi motorja. Ezek szerint nem most és nem vele megyek. Nagyot sóhajtok.

Felfüggesztett ítélet.

– Este hétre legyetek készen! – rendelkezik Oszkár.
– Te mész melózni a Vak Bölényhez, te meg feltűnés nél-

kül beülsz a klubba és várod, hogy Burek érted menjen. Megértetted?

– Igen – bólintok.

– Aztán semmi hülyeség – emeli fel fenyegetően a mutatóját. – Kérdezd csak meg ezt a kocát, hogy mi lesz a csajokkal, akik engedetlenek! Te meg ne bámulj itt a sértett pofáddal! Ha nem zabálsz annyit, neked is olyan jó kis tested lesz, mint ennek itt! Aztán mehetsz te is dolgozni idegenbe Oszkár bácsinak. Ezt akarod?

– Igen. Mennék – feleli csöndesen Mia. Szerencsétlen fülig pirul, és látszik rajta, hogy legszívesebben elbújna szégyenében. *Koca...* Ha elég erős lennék hozzá, kitekerném ennek a szemétnek a nyakát.

– Na, azért – kacsint Miára, majd hatalmasat sóz a hátsómra. A gerincemen végigfut a fájdalom, ösztönösen hátrébb lépek. – Miuska, aztán magyarázd el délután a barátnődnek, hogyan kell szopni, mert arra már nincs időm, hogy megtanítsam neki. Kár érte, szivikéim, nagy kár. Te meg, ne feledd – fordul hirtelen felém –, ha gázosan viselkedsz odakinn, bármikor hazahozathatlak és végigrugdosom a segged a városon. Meséltem már neked a mi kis rituálénkról? Tudod, amivel az összes engedetlen csajszi betörjük.

– Nem – nyöszörgöm. *Nem bánnam, ha nem is tenné.*

– Akkor most mesélek. Mielőtt még bármi hülyeséget forgatnál abban a tyúkagyadban – újra hozzám lép. Egyik kezével a hajamba markol, a másikkal a vállam szorítja. Olyan közel van, hogy újra érzem a cigarettától meg a rossz fogától büzlő leheletét. Nem merem elfordítani a fejem, így aztán mire végre elkezd beszélni,

teljesen felkavarodik a gyomrom. – Szóval az engedetlen kislányok a padlón végzik. Meztelenül. Szépen odaszögeljük a kezüket meg a lábukat. Tudod, szivikém, mint a Jézus Krisztusét a kereszten. Aztán napokig dugjuk őket. Úgy és akkor, amikor és ahogyan nekünk tetszik. Enni, inni nem kapnak. Egészen addig, amíg meg nem gondolják magukat, amíg rendesek nem lesznek. De biztos vagyok abban, hogy nálad ilyesmire nem lesz szükség. Engedelmes kislány vagy te, igaz?

– Igen, az vagyok – felelem, de az undortól és a réműlettől úgy elszorul a torkom, hogy nyöszörögni is alig tudok. Ettől gyengének tűnök. Utálom magam.

– Akkor értjük egymást. Estére szépek legyetek! Majd pár nap múlva megkérdezem Annamáriától, hogy beváltál-e – mondja, azután sarkon fordul és otthagyt bennünket a szégyenünkkel, a megalázottságunkkal, a félelmünkkel és azzal a gyomorszorító érzéssel, hogy velünk a világon bármit meg lehet tenni. *És ő bármit meg is tesz.* A karom erősen sajog. Ott, ahol Oszkár megszorongatta.

Mia az ablakhoz rohan, és miután meggyőződik arról, hogy Oszkár fekete kocsija elszáguldott, hozzám lép és szoroson magához ölel.

– Baszki – zokogja a nyakamba. – Én ezt sose akartam elmondani neked. Már hogy itt így mennek a dolgok. Soha-soha.

– Csak rám akar ijeszteni, ugye?

– Nem – sírja el magát Mia. – A drogos csajok mesélték. Először kérik, hogy dolgozzunk. Ha nem csináljuk, hát ránk parancsolnak. Ha az sem működik, jön ez a betörős borzalom. Akivel ez se megy, azt bedrogozzák, és attól kezdve már nem is a pénzért dug, hanem az anya-

gért, mert már képtelen élni nélküle. Andrea... tudod, aki itt volt... hát ő is valahogy így volt ezzel.

– Meg kell szöknöm – suttogom kétségbeesetten Mia fülébe.

– Meg kell szöknöd – ismétli olyan erővel, mintha tényleg nem lenne más választásom. És valószínűleg nincs is.

– Ne sírjál, Panka! Elveszi az erődöt. Gyere, inkább együnk valamit!

– Szerinted a kaja mindent megold? – nevetek fel kínomban.

– Azt a legtöbbször igen, hogy életben maradjunk. Jó lesz, ha kifőzök egy lepcsánkát?

Beleegyeztem. Úgy gondoltam, jó, ha utoljára még főzőcskézünk egyet. Elvégre életem legnehezebb éjszakája áll előttem.